

Pepa Päivinen

NORTH PIPE

PRECD-019

Verevä. Se tulee ensimmäisenä adjektiivina mieleen Pepa Päivisen kvartetin uutta albumia kuunnellessa. Parin kuuntelun jälkeen määrittäviä ilmaisuja alkaa ropista solkenaan: mielikuvituksellinen, nälkäinen, intensiivinen vapaa, jännittävä.

Saman tiimin (Päivinen: saksofonit, bassoklarinetti, huulut; Timo Kämäräinen: kitarat, Ville Huolman: bassot, Mikko Hassinen: rummut) debyytistä (Tiram Num, 2005) eteenpäin jatkava North Pipe tuo mieleen 60/70-luvun taitteen jazz-levyt, joilla ei ajateltu kohderyhmiä, vaan tutkimusretkeiltiin innolla ja estoitta.

Samaan hengenvetoon pitää lisätä, ettei kyse ole millään muotoa retroilusta eikä varsinkaan nostalgiasta. Jos Päivisen trio viihtyi akustisissa, improvisoidummissa ja usein aika eeterisissä maisemissa niin sähköisempi kvartetti syleilee suurin piirtein kaikkea mitä Pepan yli viisikymppisen elämän aikana on jazzissa tapahtunut.

On rajua irrottelua, lyyristä herkkyyttä, kokeellista kiperyyttä, selkeitä rakenteita, suoranaista psykedeliaa, suomalaisen kansanmusiikin haikeutta ja eksoottisempiakin etno-sävyjä. Paikoin soitto on napakasti funkyä, vaikkei funkia soitetakaan. Samoin kappaleissa, jotka ovat johtajan ja menestyksellä sekä UMO:n big band-kuvioissa että erilaisissa pikku yhtyeissä tempoa jakaneen Hassisen käsialaa, on vankasti sävellyksellinen ote, vaikka ilmassa leijuu väkevä irrottelun tuoksu. North Pipe luovuttaa alati uusia visioita kuin kaleidoskooppi sitä käänneltäessä.

Mikään ei ole varmempi todiste bändin – ja tämä todellakin on Bändi eikä projekti – kypsyydestä kuin se, ettei levyä kuunnellessa missään vaiheessa suuhun nouse sillisalaatin makua. Yhtyeen kemia tai kollektiivinen persoona on niin vahva, että se sitoo moninaiset rönsyt ja sävelmästä toiseen vaihtuvan tempo-käsittelyn luontevaksi kokonaisuudeksi. Sävyjen valtava määrä seuraa tietysti myös siitä, että Pepa puhaltaa (kappalekohtaisesti) tenoria, baritonia, sopraanoa ja bassoklarinettia sekä tavallisia ja etnisiä huiluja. Muun muassa UMossa ja Jukka Perkon yhtyeissä kunnostautunut Huolman käyttää sekä kontraa että sähköbassoa. Klassiselta puolelta vieraileva Juhon Laitinen tuo kolmeen kappaleeseen uuden ulottuvuuden sellolleen. Siinä määrin, että mies on kuulemma suuressa vaarassa jäädä bändiin.

Jukka Tolosen kyydissä aloittaneen, Edward Vesalan Sound & Furyssä sekä UMossa pitkän päivätyön tehneen ja mm. Anthony Braxtonin käsiteviidakossa ja neljän fonin Saxperimentissä loistaneen Pepan kyvyt ja näkemyksen laajuus tunnetaan suomalaisissa ja ulkomaisissakin jazz-piireissä hyvin, mutta hänkin on saanut uutta potkua soittoonsa jakaessaan solistisen tilan vasta kolmikymppisen Kämäräisen kanssa. Ismo Alanko Säätioössä ja

eklektisellä soololevyllään hienoa jälkeä tehnyt rock-lähtöinen kitaristi lähtee tässä huimaan lentoon, jonka rouheus ja täysin vapautunut trippailu on lievästi sanoen innostavaa. En muista milloin olisin kuullut jazzin puolella yhtä villiä slide-kitaran käsittelyä, tai ylipäätään slide-kitaraa, kuin tässä.

Yllätykset piristävät, ei vähiten jazzissa. Tämä jazz elää!
- Jussi Niemi

Promootio:
Matti Kervinen
matti@presencerecords.fi
+358-40-7685436

Keikkamyynti:
Jussi Häkkinen
jussi.hakkinen1@gmail.com
+358-40-5409912

Presence
Records
www.presencerecords.fi

www.vapaataanet.fi/pepapaiivinen/